

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

17. njedzela po šwjatej Trojizny.

Romsk. 12, 14—16.

Křesćizijana žiwjenje je hinašče hač kóždeho drugeho čłowjeka žiwjenje. To nam šwj. Pawoł w zylým 12. stawje lista na Romskich pokasuje. Tež w našich šchtuczach wohladamy:

Wšelake šwětkle pruhi w křesćizijanskim žiwjenju, kał won šwěcža

- I. se šadžerženja křesćizijana napschecziwo njepscheczelam,
- II. se šadžerženja křesćizijana napschecziwo wješělym a šrudnym,
- III. š teho, kał šu křesćizijenjo mjes šobu šmyšleni.

I. Šdnž čłowjek njepscheczela šetka, dha šo jeho čělna wutroba na njeho rošněwa, dokelž na to šle myšli, kotrež je jej nacžinił, na njeměr a starošće, kiž je jej pschihotował; stare rany šapocznu drje š nowa boleč a šтары hñew a hidženje šašo we nej wozuczi. A porědko dosč wostanje pschi tym. Šsłowa drje šlyšchimy kał te: wšchitkim rad wodawam, temu pał šabycz njemóžu, šchtož je mi čžinił; nikomu ničšo šleho njepopschēju, ale hdy by teho tajke potřechiło, bych šo wutrobnje šwješelił. To je tón šтары šakon čělneho čłowjeka: woko wo woko, šub wo šub. Š teho tež pschiudže, šo šo tał porědko mjes čělonymi čłowjekami njepscheczělštwó, kiž je nastalo, šašo šhubi; jeho hrošbnimy wohen njemóže hašnyč. Tajzy čłowjekójo šu kał wušuschene polo, na kotrymž žana rostlina wjazy rošč ani tycz njemóže. — Šyle hinał křesćizijan. Do jeho

wutrobny je šchricžka bójšteje lubošće jeho šnjesa padnyła. Ššam je šhonił psches šwojeho šnjesa, kał to čžini, ša wšcho šle, ša kóžde njepřawo, ša wšchón njedžal a wšchu njepošlušchncšč, kotruž je wón šwojemu šnjesej napschecziwo pschijnješł, wot njeho najbohatschu lubošć šhonicž, kał wjele lóžšcho wutrobje je, hdyž škóncžnje štara wina, kotraž dyršjesche jeho kał šle šcherjenje psches žiwjenje pschemodžicž, kotraž kač čžorna hrožaza mróčzel mjes nim a jeho Bohom wišasche, šo wot njeho wša a woda. Šhonił je, kał krašnje to je, šo móže šebi pražicž: ty šy šjednany se šwojim Bohom, niž psches šwoju šašlužbu, ale psches šwojeho Boha hñadu, šjednany ty, kiž běšche pošlecže šašlužik. Šchtož žimy křesćizijan tał šam na šebi šhoni psches šwojeho Boha dobročžiwosć, šo čžze nětk jačo šwěrnny šlužobnik šwojeho šnjesa tež druhim dacž šhonicž. Šemu to móžno njeje, šłóšč se šłóšču šaplacžicž. Lubošć šchryštušowa, kotruž je šam šhonił, pošlócžuje wječžiwosć ččělneje wutrobny, kož husto čžze šo hibacž. Šemu šo dže kač šileamej, kiž, hačžrunjež čžyšche šraelške džěcži pošlecž, je tola žohnowacž dyršjesche. Wón je šwojeho Boha psches šchryštušwa šesnal jačo teho, kiž jenož a kóždy čžas to dobre čžze, dokelž je lubošć a tón dobry šam. Duž šebi njeshwěri, drugeho, a hdy by runje jeho njepscheczěl byl, pošlecž, to reka šemu wot Boha šle napschecž. Wšchał by šebi tola dyršjal pražicž, šo by šo š tym hišchče wjele bóle a wjele čžežšcho hač na bližšchim na šošy šamym pschehrešchik. Šeho by hanik, dokelž by wot njeho šebi něšchto žadał, šchtož tón ženje njebny mohł čžinicž: šle wot

Boha luboscze, neschto zyle druhe, hacz schtoz Boh kam je a chze. Kaz Boh swojemu slonzu dawa schadzec na prawych a nejprawy, tak dawa won slonzu swojeje luboscze kwecicz pscheczalam a nejpscheczalam. Grosne slowa sakromanija, kiz su so narodzile i nozy hracha a bjesboznoscze, daloko wot so pokasa. Runje psches tuto sadzerzenje schesczijana jeha nejpscheczalam napscheczimo kweczi so tak prawje jasnje slonzo luboscze, kajtez so hewaf nihdze na zylm kwecze njenamaka. Ale kweczi dha so tez wschudzom mjes schesczijanami jasnje, kweczi so tez w twojej wutrobje, moj schesczijano? Gafle hdyz mozesch bebi to prajicz, potom mozesch bebi westy bycz, so je Schrystuß so w twojej wutrobje narodzil a w nej bydli. Ale pola werneho schesczijana kwecza so tajke kwetle pruhi tez —

II. I jeha sadzerzenja napscheczimo wjekełym a frudnym. Wjekelece so i tymi, kiz so wjekele, a placzce i tymi, kiz placza. Eso i wjekełymi wjekelec id a so lohke bycz. Hdzez su wjekele, tam so czlowjekojo rad seindu, so bychu so tez sobu mohli wjekelec. Mesta wjekele su i wjeticha polne. Tam so czlowjekojo nedawaja dołho pscheprosyecz. Ale wopraschej so jeno, czechodla tam khodzja. Niz druhich dla, ale swoje dla, niz so bychu i druhimi so wjekeleli a tak jich wjekele powjetschili, ale so bychu sami wjekele meli. Niz ta lubocz, kotraz i druhimi so wjekele, ale samolubocz pyta wjekele. A to tola njeraka so i tymi wjekelec, kiz so wjekele. Eso nad tym sbozom wjekelec, kotrez je so jenoz druhim dostalo, mjes tym so so jemu samemu žane dostalo nije, won kam knano pod schizom stona, to je czelnemu czlowjelej zyle njemozne. Niz sobuwjekele, wjele sferje neschto druhe potom we wutrobje wozucz: bleda sawiscez. So ma runje ton tajke sboze, so je so runje jemu tajki rjany los dostal, to njemoze druhi wopschijecz, to tamny tola nije sakluzik, to jemu njecha popschecz. Wjele sferje hacz tajke sobuwjekele, sbudzuje sboze druheho husto hnewanje. Jenoz hdzez je Schrystusowa lubocz we wutrobje wozuczila, tam je wona byla doscz, so bjes sawiscez wutrobnje nad sbozom druheho sobu wjekelec. A temu sluscha, so moze so czlowjek kam saprewacz a prawje pschewinyecz a to moze jeno lubocz Schrystusowa wutrobje spozczicz. Wchako je Schrystuß do najhorszeho czerpjenja schol, so by nam pucz k najwyschchemu wjekele srunal. Esy ty, moj schesczijano, hizom tak daloko pschischol, so tuto cziste wjekele i druhim a i jeha sbozom i twojeje wutrobje kweczi? Tez na tym mozesch spoinacz, tak daloko by ty we wernym, žiwym schesczijanstwje pschischol a Schrystusowy duch tebe wobknezi.

A plakalch i tymi, kiz placza? Wo frudobje a žarowanju jich wjele niczo wjedzecz njecha. Hdzez to je, tam so wotwobrocza. Sa mam kam se sobu doscz czinicz, kody dyrbi kam hladacz, tak by bebi mohł pomhacz, tak tez jow symna bebicznocz rjeknje. Drusy su drje rucze hotowi, frudnemu nektre troschtowaze slowa a dobre pscheczja wuprajicz, ale najhuschischu su wone jenoz slowa, kiz wo žanym wutrobnym dzelbraczu niczo njewjedza. Woprawdžite wutrobne sobuczucze, kiz husto wjele slowom njetrjeba, je jara žadne. Nusa druheho dyrbi hizom wulka bycz, hdyz dyrbja ju czlowjekojo sobu saczumacz. Hdzez hischce tak steji, tam so wo tym reczecz njemoze, so czlowjekojo czuja, so hromadu kluscheja, kaz stawy jehoho czela, jeneje swobjy. Hdzez so khezja wotpali, tam

so wschitke stawy swobjy jenaf jara frudza, kaz so na wopaf wschitke wjekele, hdyz je so jenemu stawej wulke sboze, wulka czescz dostala. Dofelz su psches swjaski krmw mjes sobu sjednoczeni, teho dla czuja wschitzy bolocz sobu, kotraz jeneho trjehi. — Tak je mjes wernymi schesczijanami tez. Hacz runjez nejisu psches swjaski krmw sjednoczeni, je tu hischce wutrobnische towarstwo, to je towarstwo i Bohom, do kotrehoz kmw psches Schrystußa pscheczadzeni. Esmy so pak dali psches Schrystußa do jeha towarstwa czahnyecz a wot jeha ducha, wot ducha bojsteje kmilnoscze napjelnicz, dha dyrbi jeha kmilnocz tez w naschich wutrobach tajke sobuczucze sbudzicz, wošebje se wschitkimi tymi, kiz i nami w runym towarstwje i tym Knjesom steja. Boh dyrbi so nad swojimi dzeczimi kmilicz, to jeha wotzna wutroba hinał nejpschida, duz dyrbimy my i tymi wutrobne sobuczucze meciz, kiz jemu pschischuscheja, tak derje kaz my, kiz su, schtoz my kmw: jeha dzecz, jeha wumozeni, stawy jeneho wulkeho wotzneho doma. A tak derje tajke sobuczucze czini, kiz woprawdze i wutrobneje lubocz wuhadzuje, to by knano hizom kam na bebi w czechkej hodzinje shonil. My czujemy, to je pruha wot slonza bojsteje kmilnoscze.

III. Haj, schesczijana zyla mysl je rozkweczena wot kwetla i wysofocze. Mjecze mjes sobu jenaku mysl. Hdzez jenaka mysl knjezi, tam je mer. Weso nejkmw to bycz jenaka mysl w slym, potom žadny mer njemohł wobstacz, ale jenaka mysl w tym Knjesu, mysl sa to dobre, mysl, w kotrez so czlowjek prouze, so temu Knjesej podobny sczinicz a najlpsche druheho pytacz. Hdzez tuta mysl wschudzom knjezi, tam žana nejednota njemoze nastacz, tam neschto saczumalch wo tym merje, kiz horlach knjezi, hdzez su wschitzy sbozni duchoj stajnje na to smyšleni, wecznemu Bohu w prawdosczci a swjatofczci kluzicz a jeha khwalbu pschipowjedacz, k jeha krafnoczci so modlicz. Tajka jenaka mysl je neschto krafnje. Ale jenoz tam budze wostacz, hdzez czlowika mysl kwjeczena je psches ducha bojsteje lubocz. Hewaf khodzja czlowjekojo kody po swojim puczju, mysla jenoz na swoj wuzitk, na swoje sboze.

A hdyz potom jenaku mysl maju, dha sa nich potom rekta: njemyšlcze na wysoke wazy, ale dzerzce so k niskim. Schesczijanstwo wescze njecha nikomu wobaracz, so by so prouzowal, dale do predka pschincz, pokasa nam wjele bole najwyschchi wotthknjeny konz: bole a bole dyrbimy stemu wotemrjecz, wschednje roscz w kwjeczenju a pytacz Bohu so podobnych sczinicz. Hdze mohł czlowjek bebi wyschchi konz wotthknycz? Schtoz chze Pawol jow wotpokasacz, to je ta wopaczna czesczelatomnocz, kiz jenoz sa tym steji, schtoz do woczow pada, kiz chze neschto wošebnische czinicz, so by wošebitu czescz namakala, pschi tym pak wschedne, knano niske dzela sanjerodzi, dofelz na nje nichto wošebje njekedzbuje, jich dla nichton czlowjeka wošebje njekhwali. Tak chzynsche czert Schrystußa sawjecz, na wysoke wazy myšlicz i tym, so jeha napominalche, so pschede wschem ludom i temploweho wjetcha dele pscheczicz. Ale Schrystuß wušwoli bebi pucz kluzazeje lubocz a je so dzerzal k niskim. S tym, so wschednje wuczeshce mjes ludom, wschednje pomhache tez hubjenym a niskim se swojej spodžiwnej mozu, wschednje pytasche hrëshnikow k bebi czahnyecz, do najhlubsheje haniby dele stupi, je swoje wysoke powolanje dopjelnil. — Tak pytaju tez jeha wuczobnizy swoju czescz niz w tym, so na wysoke wazy

myšla, kiž šwēt wošebje šhwali, ale so we šwojim powołanju šwēru to šwoje cžinja, hacž by to runje pšched šwētom nēšcto šnadne bylo, niz w tym, so i wošadnymi cžlowjekami wobšhadžeja, ale so niskim a hubjenym pomhaju i jich niskosće a hubjenstwa. Tajka služba je woprawdže hušto wjazy winojta, hacž najkrašnišči štut, kotryž šwēt šhwali.

U kaž na wyšoke wězy njemyšli, tak šo tež šam sa mudreho njedžerži, kaž by wón pšchezo w kóždym nastupanju to prawe dyrbjal trjehciz. To šluscha tež šobu i cžesčelatomnosći cželneho cžlowjeka. S teho potom tak wjele šwady nastawa we wošadach a w kraju, dokelž šo žadyn druhemu podwolicž, žadyn pšchidacž njecha, so je šo myliž, ale pšchi šwojim mēnjenju wostawa, kaž by jenož wono prawe bylo. Tajki njemóže ženje i druhimi w mērie žiwny bycž. Hdžež paš maju cžlowjekajo jenuku, prawu šchescžijansku ponižnu myšl, kažuž Šhrystuš tež mējesche, kiž bēšche cžicheje myšle a i wutrobu pokorny, hdžež na wyšoke wězy njemyšla a šo šamych sa mudrych njedžerža, ale, šchtož šdobne je, do šo džerža, tam šo tež prawje pšchecžiwu druhim šadžerža, tam budže wo tajkej šchescžijanskej wošadže rēfacž: Šhrystuš šjewi šwoju krašnosć pšches nju, hlaj, hēta Boža pola cžlowjekow. Šamjen.

W. w H. W.

Nabožina w schuli.

(Potracžowanje.)

1. Kajke šhērlušche do ludneje šchule šluscheju? Šeno tajke, kotrež šu i cžasow a wot wošobow, w kotrychž bēšche móžna. wješeka wēra žiwa. Špokojeju wone pōdla teho žadanja, kotrež rēcž a poešija na nje štajatej, dha je to cžim lēpje. Ale wēšte nowomōdske šhērlušche se šwojej nashynkowazej prošu a šuchej moralnosću nješbu sa žaneho šchescžijana, najmjenje paš sa džēczi. Šola tež w tajkim cžasju, hdžež pučž do Žiona pšches pušcžinu wjedže, na mužach njepobrachuje, kotryž se žiweje wēry woprawdže šchescžijanske šhērlušche špēwaju, i kotrychž móžna wutroby bohate wošchewjenje cžetpacž. Šoshladny wucžer wēšče puče namaka, šwoje džēczi tež i nēkotrymi duchownymi šhērlušchemi nowšcheho cžaka snate šcžinicž. Šchede wšchēm paš jemu nasche šerbste špēwarške wulki wubjerš dobrych šhērlušchow podawaju. S tych njech wón tehodla pilnje wušwola; pšchetož cžim bóle šo žiwjenje w schuli se žiwjenjom w žyrkwi do pšchesjenosće pšchinješe, cžim lēpje sa wobē. U je šo džēczo we šwojich šchulskich lētach se špēwarškim prawje snate šcžiniko a je lubowacž nawuklo, potom móžemy šo nadžecž, šo budže šo ta kniha tež po šchulskich lētach niz jeno w žyrkwi, ale tež w domje trjebacž a to cžim pilnišcho, cžim bóle šo schula pšchi wōlbje šhērlušchow žyrkwinskemu žiwjenju wošady pšchisamtuje. We mnohich wošadach šu šhērlušche, kotrež šmēdža šo wošadžine herbstwo mjenowacž. Šole herbstwo ma schula wyšoko w cžesčzi mēcž.

2. Šchto šo i tuthymi šhērlušchemi štawa? Wone šo cžitaju, wuknu, špēwaju. Šole wotmolwjenje dalscheho wukladowanja trjeba. Šicžo šo njewuknje a nješpēwa, šchtož njeje šo prjedy cžitalo a, tak daloko hacž trēbne, wukladowalo. Šchtož bu cžitane a wuknjene, to šo tež najbóle špēwa. Wšcho paš šo njewuknje, šchtož šo cžita a špēwa. Šchto dha šo wuknje?

a. Šenotliwe šchtucžki, a to i prēnja wot kōždeho hōša, kotryž šo w schuli špēwa, prēnja šchtucžka teksta, kiž ma mjeno hōša; i druga jenotliwe šchtucžki wošebje jako modlitwy, n. pšch. i šhērlušcha: Božo, Šnježe teho šwēta c. 5. šcht.: Šnježe, ty cžyž dženša wodžicž mje po šwojej pšchitasni c.; i šhērl.: Cžehodla šo dyrbjal rudžicž? c. poslednjeje šchtucžy: Šnježe, študžeš wšcheho

šwoža c.; i šhērl.: Wobronče šo, Bože džēczi! c. 4. šcht.: Džeržče twjerdže šchcžerške prawo! c.; i šhērl.: Š Božo, my šmy njekšmani c. 5. šcht.: Šam wotewi, Šnježe, wutrobu, šo šlowu mēšta damy c. atd.

b. Žyke šhērlušche, wošebje wušnawarške a modlerške šhērlušche. Šich licžba drje je we wšchelach šchulach wšchelaka. Šulka šyła njecžini. Nēšcto mjenje šhērlušchow, kotrež paš dušcha jako twjerde šwōjštwo wobšedži, na kotrychž móže šo pošbēhovacž, džeržecž a wošchewjecž, šu wjazy winojtych, dhyžli wulka licžba tajkich, kotrež pomjatk jeno njewēšče, wutroba paš i žyła njewobšedži. Šola hdžež wucžer rošymi, cžas wukupicž, te wšchelake cžinitosće (cžitanje, pišanje, špēwanje, pšchednoschenje) na jedyn dypš štutkowacž dawacž a potom wošpjetowanje nješatomdža, tam móže šebi džēczo nimo jenotliwych šchtucžkow lohko 30 žylych šhērlušchow twjerdže pšchiswojicž. Šotre? to i džēla wot wošadžineho žyrkwinskeho žiwjenja wotwišuje; ale my mamy tež šhērlušche, kotrež dyrbjale šhromadne šublo wšchitlich wošadow bycž a šo tehodla tež we wšchēch ewangelskich šchulach wuknjecž. Nēkotre tajke šu n. pšch. tele: Ach, porucž Bohu šwēru šwōj pučž a šrudobu c., Šchtož Bohu wjeršchnemu šo podda c., Šchtož cžini Šōh, wšcho dobre je c., Šesusa ja njepušcžu c., Ach, wostaš pšchi naš i hnadu c., Š Božo lubošny c., Njech Bohu džakuje c., Šak šbōžny šym, hdyž wotpocžuju c. Š temu njech šo hišcže pšchidadža po jenym šhērlušchu tajke sa ranje, wjecžor, njedželu a hšowne šwjedženje žyrkwinskeho lēta.

(Šchichodnje dale.)

Šswjaty wjecžor šwoni!

Š njech twoja dušcha šhoni,
Šzomu šwajaty wjecžor šwoni:
Šwuki šwonow šnamjenja
Štebi wjecžor žiwjenja.

Šaž džēš nētko na šōnz dōndže,
Šak tež i tobu i šmjercži pōndže;
Šuž dha wopomiš, wutroba,
Šak by šbōžnje wobšankla!

K. A. Fiedler.

Šnjes Šócžka.

Šowjedancžto se šawostajenštwu Šana Šjele.

Šswōjby, kiž Šócžky rēlaju, mamy tež my w Ššerbach; a nēkotryžkuli muž Šócžka runa šo kozorej bóle hacž šócžy. Šwony šnjes Šócžka paš, wo kotrymž čžemy nētko powjedacž, njebē se Ššerbow, ale bē jendželški muž. Šo tym šo wšchelake piša a rēcži abo tež baje, wot cžehož to abo tamne i wērnosću njeje. — Šlej, to je hižom pšches tšī šta lēt, šo je wón był. U ša telko cžasow šo wo nēkim, bywšchi tež hewal do žyła šnaty, njemalo nabarbicž da. Nēšchtožkuli wo nim šo i pomjatk pušcžca, a nēšchtožkuli šo i wumyšlow pšchioda, šchtož džē wšchaf ničžo njeje hacž hoły pšchiwēšch a nabany wupyšch. Šotajkim šym wšchaf wo jeho žiwjenju njemalo cžital a šlyšchal, a bych wam wjele powjedacž mohł, šchtož nimo wērnosće džē a je runje tak wērno, kaž by šchtō rjell, šo je raki pod njebjom lētacž widžal. Ale šdōnt teje powjescže, kotryž wam šdžēlu, šōn žana šafnicžka njeje. Šchtožkuli šym wo tym šnjes Šócžy se wšchellich špišow ša wērne došlēdžicž mohł, to ma šo takle.

Š najwjetšchim mēšče žylyho šwēta, w Šondonje i mjenom, je wjazy luda, hacž ma žyke šakšonske kraštwo. Šu je došcž šnje-

žich, kiž su bohatšči, dnyžli je šloty kral Salomon byt, a i boka nich živi šo hubjenty tradaty ludžik, jako tón Lazaruš, kiž je wšchón holt a bėdny pšched durjemi teho bohacška ležal, wo čimž nam seženje na prėnju njedželu po šwjatej Trojizy šwėdėzi. Šaj, tyšazy wudowow šu a wjele stow šyrotow je, kotrež maju šo hėrje hač nėfotre pšy. Šo by šo žadny tych milionarškich knjesow na žanej šmilik, je porėdki podawt. Tola šo samjelcėecž njeba, šo šo to tola tež štawa.

Nėhdny jedny i tych bohatnych jendželškich kupzow, i mjenom knjes Worjech, šebi šhudu šyrotu pšchowa. Wón bėšche ras pšchi rowje šwojeje mandželškeje pobyt a i rownišcėza duzy hólccėzeza phtnyt, kiž bė šo kleczo pšchi šyrym rowje šnlsujo modlit. Šo bė jemu wutrobu hnušo. Štupiwšchi t njemu bė šhonit, šo to žatko nikoho na šwėcze nima. Nan hižom wjele lėt pod dornom leži a tydženja je šo tu row tež nad lubej maczeiku samtnyt. Šon žarowny šhlopcžit, pachotk šnadž dwanacžich lėt, šlubi šo želniwemu knjesej se šwojej pobožnej rėcžu. Šon pšhecželnje dželšche: „Mój šynko, hdyž nėtto wjazy niczeji nješy, dha pój božemje šo mnu. Ša chzu šo ša tebe staracž, budželš-li dušchny.“

Wón jehow i woprėdka šwojemu šchošarjej, kiž bėšche šastojnik nad škladami pšchedańškich tworow, do šnadnych šlužbicžkow poda, škafawšchi jemu: „džerž mi tu wbohu šyrotku i miša, a wobkėdžbuj šwėru, šajšej wutroby je.“ Šchošar widželšche bėryš, tón pachotk je do wšcheho šwólny a do dželca lepy, a šhtož je wjazy hač to, wón je tak pobožna dušcha, šo šwėru te modlitwy špėwa, kotrež je jehow macž wucžila. Šo šlyšesche jehow dobročel rady, dofelž bėšche wón šam tež cžlowješ pobožnych wawšnyow. Wšchitkón šwój dželawny lud a tež tych pšchepuškich pišarjow, kotrychž bė wjele, wón t Božemu šlowu a t bohupodobnemu wawšnyu džerželšche, a šhtoz by šo na žadny njepocžint škožil, teho wón hladasche t lepšchemu wrócėicž, a hdyž to nucženje na twjerdu škalinu trjechi, wón teho nješmanza se šlužby storėzi. Š wješelom šhoniwšchi, šo je Richard, tón pšchinosaty hólccėz tak pobožna dušcha, wón jehow hlubšcho do šwojeje wutroby wša. Wón jehow pšchistojnje wudraščicž da a dobrego wuczerja naja, šo by wukliweho młoduscha wšchitko to nawucžit, šhtož žadny pšchepuški pišar a šastojnik trjeba. Še wšchitkej mozu a prėžu wuknješche Richard, bywšchi hač dotal žyle hješe wšcheje škole, a nawukny ša krótke lėta tak wjele, šo jehow tón knjes do pišarnje šadži a jemu nėšcho mšdy škiczi.

Nėfotrejškuli wukliwej hłojcžy šo šhto wė šhto šda, hdyž se špėchom do prėdka pšchindže, a prjedawšchi žebraš šo wupinacž pócžnje kaž rodženy knješt. Richard paš njebėšche tajki. Wón poněžny wosta, a cžinjesche šwėru to šwoje, a niž jeno na woczi knjesej, ale tež tam, hdyž njebėšche žanemu woku hač jenicžy Božemu widžecž. Mėhli šo džiwacž, šo bė jemu jehow knjes i wutrobu dobrny, hač tydžen a hólce?

* * *

Š tym cžasju pšchitasa knjes, wuklu pšchepušku kóž se wšchelašimi tworami pjelnicž. Šehow wuj Šonaš, šhonjenty kóžnik a pšchepupe šwėdomy knjes, durbjesche i nimi pšches wulke morja na wiki jėcž, daloko precž do indiškich městow. — Prjedny hač wotjėdže, bė pola pšchepuža wotjėšdny wobjed. Džen prjedny bėšche tón dobrotny knjes šwojim šastojnym ludžom dowolu daš: „Šhtoz chze wot šwojich wuštbytkow šnawo šhto šobu do wikow dacž, temu to pšchivolnje pšchidam. Šhtož wot teho dobytka budže, to njebudže mi, ale jemu.“

Duž bėchu wšchitzy rad dali, ša tym hač bėšche žanemu móžno. Šenicžki Richard njebėšche nicžeho pšchinješt. Šdžiwany i teho knjesowy wuj ša pošlednim wobjedom pocža: „Wšchitzy šu po šwojej móžnošczi dali. Njechawš dha tola tež ty na wiki malinku

dacž, abo bojišch šo šnawo, to njemohlo žaneho wužitka mėcž?“ Richardej cžerwjent do wocžow štupi a wón šo štruchliwje wuša, šo žaneho wuštbytko nima. Š džiwanyom jehow knjes dobročel pocža: „Wšchawo cži tola mšdu dawam. Šdže wostajišch tu?“

„Njebudžcže hnėwny, mój dobrotny knježe“, wotmolwi Richard, „ja ani prošcha mšdy rošbrojit nješy.“

„Šo wšchaw cži wėrju, dofelž mje hišcėze hač dotal ženje wobelhaš nješy. Šle to durbju wjedžecž, šhto i tej mšdu cžinijš?“

„Džeržcže mi t dobročze, cžecženy knježe, ja šym ju rošdal. Šdnyž hišcėze hłódna šyrotu po mėcze brodžach, šym wot jennyh šhudnyh ludžicžkow drubny wot jich šucheho šhlėba kruč t našy cženju mėt. Nėtto šu hišcėze šhudšchi hač tehdy, dofelž je jim nan wumrjel. Š ja šym nėt bohaty cžlowješ, hdyž mam tu i wawšej šchėdrotu drašty a najėdže polno. Š duž dha tym wobhim ludžicžkam nošchu, šhtož mi wawšcha dobrotu pjenješ dawa.“

Šu knjesej a wujej hibanja w dušchi šerđžechu. Šo šhwili wuj šanješe: „Š to tež wopravdže nicžeho drubeho nimašch?“

„Šu, nėšcho džė mam. Šle tutón mój mėt wšchaw šobudacža hódny njeje.“

„Š šhto by to bylo?“

„Šo je kóčška, lube bohatstwo moje.“

Ša to knjes džesche: „Wujo, tu wėžtu daj šebi rošprajicž! Šdyž bė wón i woprėdka jeno do mallich pošlužbow šhmany, šchošar jehow nėhdže i młodymi kóčškami poška, šo by je do rėki šmjetal. Dofelž bė jemu tyh kóčšatkow žel, je wón po šhėžach rošdala jow a tam jenu. Šle jenej, wo kotruž ničto njebė chžyl rodžicž, šo wróczi. Šdyž mje na dworje šetka, prošesche se želnyh hłoškom, hač dowolil njebych, šo by ju žitwu šmėt šchowacž a pšchi šebi žiwicž. Mój najlubšchi wujo, byli wón tehdy tebe tak prošyl, tež ty jemu wobaraš njeby, ale by runje tak prajil kaž ja: dha jeno ju mėt! Wón je to škocžatko pštowal, šublal a pašt, a nėtto je wužitna šoješka mšchi.“

„Šdyž je temu tak, Richardo“, porucži Šonaš, „daj mi ju šobu. Šlej, bjes teho njeje, šo njeby šo i pjelnjenjom kóžje wjazy hač jena mšch šobu nuts šukla. Š potom te hrymšate rawšy na šhtodu jėšdža a kóžnikam ša jėdžu laža. Duž daj mi ju šobu. Šle hdyž šo se šbožom wrócžu, cži rady ša jeje šojenje rjany šarunaš dam.“

Richard bė šwólny, hačrunje bė jemu nimale žel, šo wot šwojeje towaršchi dželicž. Šašajtra, hdyž chžychu wotjėcž, ju wón šam na kóž pšchinješe, poš šrudny a jako na šebje šameho hnėwny, šo je ju daš.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Dofelž šo knjes primarius Wjazka w Budyšchinje, šym prjedawšcheho knjesa šararja Wjazki pšchi Michalškej žyrtwi, na wotpocžint poda, je šo šarđženu pódželu nowowólba mėka. Ša primarija je šo wuštvolil dotalny knjes šekundarius Šabler, ša šekundarija dotalny knjes archidiaonus Šaš, ša archidiaona dotalny knjes 1. kaplan Berg a ša 1. kaplana dotalny knjes 2. kaplan Šder.

— Knjes wšchšchi dwórski prėdar Ščermann w Draždžanach, šastupny prėšidenta konsistorstwa šo na wotpocžint poda. Kaž je šlyšecž, budže najšerje jehow našlednik knjes šuperintendentu Dibeliuš w Draždžanach.